

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Men ingen kan, tør jeg sige, paa nogen Maade skønne over, hvilket Beløb der vil medgaa hertil. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Vaccinering er den bedste Maade at forsikre sig mod Mund- og Klovesygen i Fremtiden. Hvis Vaccineringen holder saa nogenlunde, hvad den ser ud til at love, saa yder Staten en Indsats med indtil Halvdelen af Prisen, og Landbrugerne yder en Indsats med indtil Halvdelen. Paa den Maade vil man maaske kunne undgaa Mund- og Klovesygen i Fremtiden. Jeg har altsaa faaet denne Bemyndigelse baade af Finansministeren og af Finansudvalget, og jeg synes, det er en fortræffelig Ordning, hvis man derved kan holde Sygdommen borte. Det vilde betyde Millioner og atter Millioners Gevinst for Samfundet.

Det ærede Medlem spurgte mig, om § 5 skal forstaas saaledes, at der af det Beløb, som stilles til Raadighed, kan ydes Erstatning ikke blot for Dødsfald, men ogsaa for Tab ved Udsættelse af Køer og Driftstab. Det skal den, det staar udtrykkeligt i § 5:

„Saafremt en eller flere af Landbrugets Hovedorganisationer eller en lokal Landbrugsorganisation med et Omraade svarende til mindst et Amt eller et lokalt Mejeriforeningsomraade stiller Beløb til Raadighed til Støtte for de Kreaturejere, der er økonomisk haardest ramt af Mund- og Klovesyge, kan Ministeren for Landbrug og Fiskeri inden for et Beløb af 2 Mill. Kr. og paa nærmere af ham fastsatte Betingelser af Statskassen udrede et tilsvarende Tilskud til de paagældende Kreaturejere.“

Der er ikke nævnt noget som helst om, at Erstatningen kun gælder for Dødsfald; tværtimod, der staar: de Kreaturejere, der er økonomisk haardest ramt. Der er ikke noget i Vejen for, at en Mand kan være haardere ramt ved Driftstab og ved at have maattet udsætte Kreaturer af sin Besætning, end Naboen er ramt ved Dødsfald i Besætningen; ikke det mindste. Naar jeg i § 1 kun stiller Forslag om Erstatning for Dødsfald, er det af den Grund, at naar Landbrugerne ikke selv er med i Kontrollen, tør jeg ikke yde Erstatning for Udsætterkøer og Driftstab, fordi saadant Tab er umuligt at kontrolere, medens man bedre kan kontrolere Tab ved Dødsfald. Jeg vil mene — men det er noget, der er overladt til Organisationerne selv i første Række —, at hvis Samarbejde med dem kom i Gang, blev det først og fremmest for Driftstab,

man ydede Erstatning af de Beløb, der her er Tale om. Men der er jo ikke noget i Vejen for, at Dødsfaldene kan være saa talrige, som det er nævnt før, saa at der kan være Anledning til at hjælpe en Mand paa den Maade. Jeg vil ligesom det ærede Medlem meget ønske, at Landbrugsorganisationerne vilde benytte Fremgangsmåden i § 5, for jeg synes, det vilde være overordentlig værdifuldt i mange Henseender, om man kunde faa et saadant Samarbejde i Gang mellem de Landmænd, som er sluppet nogenlunde igennem Krisen, og dem, der er særlig vanskeligt stillede, og Staten.

Det ærede Medlem udtalte, at Forslaget tilsigter en Forsikring. Ja, det gælder § 5, men ikke § 1. § 1 taler om et rent Stats-tilskud. Derfor maa der efter min Mening ved Affattelsen af § 1 være Mulighed for at udelukke dem, som er rigtig velhavende, enten de bor i Byen og har en Lystgaard eller bor paa Landet. Man kan ikke forlange, at Skatteyderne i Almindelighed, baade store og smaa Skatteydere, skal betale til Erstatning til Landmænd, som maaske er 10 Gange mere velhavende, end de paagældende Skatteydere er, og som maaske kun har haft et Par Dødsfald. Derfor er det nødvendigt at faa Adgang til at kunne udelukke disse velhavende Landmænd. Naar man har en saadan Adgang, tror jeg slet ikke, de vil søge om Hjælp. Men hvis det er fastslaaet, at enhver har Ret til Erstatning, vil de naturligvis komme, og saa vil vi se et Hyl, der vil opstaa, dels fra de Landmænd, som ikke har Dødsfald, men store Driftstab, dels fra de Skatteydere, som ikke er Landmænd. Derfor synes jeg, en saadan Bestemmelse er absolut nødvendig.

Det ærede Medlem kunde ikke lade være med til syvende og sidst at udtale, at han kunde nære nogen Frygt for, at man vilde sætte en Grænse ved 40 000 Kr.s Grundskyld, ligesom man gjorde ved Fordelingen af Svinekort. Det er en fantastisk Evne, det Parti, som det ærede Medlem tilhører, har til at huske paa de Byrder, de faar, eller paa deres formindskede Fortjeneste og til at glemme de større Fortjenester, de faar ved Lovgivningen. Men lige saa tit som det ærede Medlem vil nævne, at han mangler et Par Svinekort, lige saa tit er jeg rede til at staa op og fortælle ham, for at han ikke skal glemme det, at han for Tiden faar en Afgift paa udenlandsk Korn paa 5 Kr. à 5 Kr. 25 Øre, og det siger Sparto og meget mere til de Par Svinekort, Husmændene har faaet paa